బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచిక తరువాయి)

"షటప్" అతని మాటలు పూర్తికాకముందే గట్టిగా అరిచింది సుమ. "వెళ్ళి నీ పని నువ్వు చూసుకో" అంది కోపంగా.

"ఎందుకే అరుస్తున్నావు? నాకు ఏమీ తెలీదనుకుంటున్నావేమో! నువ్వు తరచుగా వాడికోసం వెళ్ళడంలేదా? చీటికీ మాటికీ ఫోన్లు చేయడంలేదా? మొగుడికి ఫోన్ చేయాలంటే మాత్రం ఆత్మాభిమానం అడ్డువచ్చింది పాపం" అంటూ ఆమెని వెనక్కి విరిచి గట్టిగా జుట్టుపట్టుకున్నాడు.

నెప్పికి బాధతో సుమ కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"అక్కడ నీ వాళ్ళు ఎవరున్నారే వాళ్ళంతా మీ నాన్న చావుకి కారణమైన వాళ్ళని మర్చిపోయావా?"

సుమకి అతని మాటలతో మనసులో మండుతున్న మంట మరింత రేగింది. ఎక్కడలేని శక్తిని తెచ్చుకుని అతని చేతిని తప్పించి విసిరికొట్టింది.

"మా వాళ్ళ పేర్లు కూడా నీ నోటితో పలికితే చంపేస్తాను. నా బలహీనతని, ఫీలింగ్‌ని వాడుకోవాలని చూసింది నువ్వు. ఎన్ని అబద్ధాలు చెప్పావు? మోసానికి ప్రేమ అనే పూతని పూశావు. నా కన్నతండ్రి ఎలా చనిపోయాడో నేను చూడలేదు కానీ నా తల్లిని చంపింది మాత్రం నువ్వే. ఆమె చనిపోయే ముందు శాంతి లేకుండా చేశావు. జీవితాంతం నేను గిల్ట్‌తో చచ్చిపోయేట్టు చేశావు" పిచ్చిపట్టినదానిలా అరిచింది.

"ఏంటే వాగుతున్నావ్? నిజంగా అయ్యేయస్ ఆఫీసరు అవుతావనేనా నీ ధైర్యం?" అంటూ సుమ పుస్తకాల్ని తీసుకుని అందిన చోట పేజీలను చింపి పోగులు వేశాడు.

గంటల తరబడి ప్రిపేర్ చేసిన నోట్సు అరుదైన పుస్తకాలు అవి. సుమ చూస్తూ ఉండలేకపోయింది. శివంగిలా ముందుకు దూకి అతన్ని దూరంగా తోసింది. అతనూ కలియబడ్డాడు.

ఇంతలో, "ఓర్నాయనో" అని అరుస్తూ రాజేశ్వరి పరుగున వచ్చింది.

జరిగేది అర్థమై కొడుకుని వెనక్కిలాగే లోపలే అతను సుమ చెంపమీద బలంగా ఈడ్చి కొట్టి, మోకాలితో డొక్కలో పొడిచాడు.

"అబ్బా!" లోపల నరాలన్నీ మెలితిరిగి పోయినట్టుగా బాధ.. పెద్దగా మూలుగుతూ గోడకి చేరగిలబడింది.

"ఒరేయ్! నీకు ఒకసారి చెబితే అర్థం కాదా?" గట్టిగా అరిచి కొడుకుని పక్కకి లాగింది రాజేశ్వరి.

"తల్లీ! మా కాలంలో మొగుడు కోపం వచ్చి రెండు దెబ్బలేస్తే ఓర్చుకుని పడుండేవాళ్ళం. తెలియకపోతే తెలుసుకో. నీలా మాటకి మాట చెప్పి రెచ్చగొడితే యిలానే ఉంటుంది." సుమ వైపు నిరసనగా చూసి, మోహిత్‌ని వెనుక నుంచి గుమ్మం వైపుకి తోసింది.

"ఉండు ఒక్క పని వుంది" అంటూ రయ్యిన వెనక్కి తిరిగాడు మోహిత్. టేబుల్ మీద వున్న సుమ సెల్‌ఫోన్‌ని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

"నువ్వు ఈ గదిలోనే పడివుండు. ఇకమీదట నా పర్మిషన్ లేకుండా యింట్లోంచి అడుగు ఎలా బైటికి వేస్తావో చూస్తాను" చెప్పి గది బయటనుంచి లాక్ చేశాడు.

సుమ రెండు చేతులతో డొక్క పట్టుకుని నేలమీద వాలిపోయింది.

మోహిత్ ఒంటిమీద దెబ్బకొట్టేదాకా ఆగకుండా మనసు మీద దెబ్బ కొట్టాడని తెలిసిన వెంటనే వెళ్ళిపోయివుండాల్సిందా? తప్పు చేశానా?

సుమ మనసులో ప్రశ్నలు.

కానీ, మెదడు సమాధానాలు ఆలోచించే పరిస్థితిలో లేదు. కళ్ళు మూతలు పడిపోతూ వుంటే, మగతగా పక్కకి వాలి పడుకుంది.

"సుమా.. సుమా!" కలలో పరిచయమైన గొంతుక వినిపిస్తున్నట్టు అనిపించింది.

కళ్ళు తెరవడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే సాధ్యపడడంలేదు. రెప్పలు బరువుగా వున్నాయి.

"నేను చూడలేకపోతున్నాను. నాకు కళ్ళు కనిపించడంలేదు. చీకటిగా వుంది" అరవడానికి ప్రయత్నం చేసింది. కానీ, మాట గొంతు దాటి బైటికి రావడం లేదు.

"సుమా.. సుమా.." ఈసారి వినిపించిన గొంతుని గుర్తుపట్టిందామె.

"నాన్నా... నాన్నా.. కానీ, నాన్న యిక్కడికి ఎలా వచ్చాడు?" అనుకుంటూనే మెల్లగా కళ్ళు తెరిచింది.

ఎదురుగా మోకాళ్ళ మీద వంగి సుమ చెంపలు తడుతూ కనిపించాడు ప్రసాదరావు.

అప్పటికి వాస్తవంలోకి వచ్చింది సుమ.

"నిజంగానే నాన్న యిక్కడికి వచ్చారు" అనుకుంది. వెనకాల కాస్త దూరంలో ఆదిత్య కూడా నిలబడి కనిపించాడు.

"లే వెళదాం" చేయి పట్టుకుని లేపాడాయన.

"నాకోసం నాన్న ఈ యింటికి వచ్చారన్నమాట. ఆయన బాధపడకూడదని యిన్నాళ్ళుగా నేను దాచిన విషయం తెలిసిపోయిందన్నమాట" ఆలోచిస్తుండగానే సుమ చేయిపట్టుకుని గదిలోంచి బైటికి తీసుకువచ్చాడు ప్రసాదరావు

అక్కడ మోహిత్, రాజేశ్వరి కనిపించారు సుమకి. వాళ్ళకి కాస్త దూరంలో యిద్దరు పోలీసులు కూడా వుండడం చూసి ఆశ్చర్యపోయింది.

"నా పరువుతో ఆడుకుంటావు కదూ. నీ అంతు చూస్తాను" సుమని చూస్తూనే ఒంటికాలు మీద లేచాడు మోహిత్.

"నువ్వు వుండరా బాబూ" నెత్తి బాదుకుంటూ రాజేశ్వరి కొడుకుని వెనక్కి లాగింది.

వాళ్ళ మాటలేవీ వినబడనట్టే ముగ్గురూ కిందకి దిగి వెళ్ళారు.

"నేను ముందు నుంచీ అనుమానిస్తూనే వున్నాను. ఏదో తేడాగా వుందని. మా దగ్గర నిజం దాచిపెట్టి దెబ్బలు తింటూ సతీసావిత్రి అనిపించుకోవాలనా నీ ఉద్దేశ్యం? సమయానికి లలితాంబగారు మాకు ఫోన్ చేసి చెప్పబట్టి విషయం తెలిసింది" ఇంటికి వస్తూనే సుమని గట్టిగా అరిచాడు ఆదిత్య.

ప్రసాదరావు ఉలుకు పలుకూ లేకుండా వున్నాడు. లోలోపలే ఎంతో బాధపడుతున్నట్టుగా వుంది ఆయన మొహం.

"నాన్నా!" సుమ తండ్రి దగ్గరకు వచ్చింది.

"అయామ్ సారీ! మీ దగ్గర దాచిపెట్టాలని కాదు. మిమ్మల్ని బాధపెట్టకూడదని" వాక్యం పూర్తి చేయకముందే సుమ కళ్ళలో నీళ్ళు వచ్చాయి.

"నాదే తప్పు నాన్నా! " వెక్కుతూ ప్రసాదరావుని కౌగిలించుకుంది.

"నాకు తెలుసమ్మా. ఇక నీకే దిగులూ లేదు. హాయిగా నిద్రపో. ఏం చేయాలో రేపొద్దున ఆలోచిద్దాం" అంటూ కూతురి భుజం తట్టాడు ప్రసాదరావు.

"టక్ ....టక్" తలుపు తట్టిన చప్పుడైంది.

"రావచ్చు" అంది సుమ మెల్లగా, మంచం మీద కూర్చుని వెనక్కి జరుగుతూ.

"ఆదిత్య మంచినీళ్ళ గ్లాసు పట్టుకుని లోపలికి వచ్చాడు.

"ఈ పెయిన్ కిల్లర్ వేసుకుని, మంచినీళ్ళు తాగు" అంటూ ఎదురుగా వచ్చి కూర్చున్నాడు.

"బావా! ఇప్పుడు నిన్ను చూస్తుంటే అచ్చం మంకుపట్టు పట్టిన చిన్నపిల్లాడిలా వున్నావు" అంది సుమ నవ్వుతూ.

"ఊరికే వెకిలిగా నవ్వకు. నీమీద నాకు చాలా కోపంగా వుంది. నీ మొండితనంతో పక్కవాళ్ళని ఎంత బాధపెడుతున్నావో నీకు తెలియదు" కోపంగా అన్నాడు.

"నిజంగా అంత కోపం వచ్చిందా నీకు?" మళ్ళీ నవ్వింది.

"నీకు ఎగతాళిగా వున్నట్టుంది. నన్ను మామయ్య ఆపబట్టి కానీ లేకపోతే వాళ్ళని అక్కడే ముక్కలుగా నరికేయాలన్నంత కోపం వచ్చింది. ఎలా అయిపోయావో చూడు" అంటూ సుమ చెంపని మృదువుగా తాకాడు. ఆమె తెల్లని బుగ్గల మీద ఎర్రటి చేతివేళ్ళ ముద్రలు చూసి అతని కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. "ఇంకెప్పుడూ నీకు ఎలాంటి యిబ్బంది వచ్చినా నా దగ్గర దాచనని ఒట్టు వెయ్యి" చిన్నపిల్లాడిలా చేతిని ముందుకు చాచాడు.

అతని ప్రేమలో నిజాయితీ ఆమె మనసుని సూటిగా తాకింది. కళ్ళల్లో పొంగుతున్న నీటిని అదుపు చేసుకునే ప్రయత్నం చేస్తూ అతని చేతిలో చేయి వేసింది.

"నీకు తెలియదు సుమా. నిన్నాస్థితిలో చూసినప్పుడు నా గుండెని కత్తితో కోసినట్టు అనిపించింది. ఎవరైనా మా సుమని అంత దారుణంగా ట్రీట్ చేయగలరా అని" అతను మాటలు పూర్తిచేయలేకపోయాడు.

గబుక్కున ముందుకు వంగి, ఆమె మెడచుట్టూ చేతులు వేసి దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

నలిగిపోతున్న మనసులోని భావాలన్నీ ఆ స్పర్శతో తెలియచెప్పాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడతను ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు చూసి సంయమనం కోల్పోయినట్టు వుంది అతని పరిస్థితి.

మనసుల మధ్య భావాలు ఉన్నతమైన స్థితికి చేరాక, వాటిని వర్ణించడానికి ఏ పదాలూ దొరకవు.

ప్రేమ, స్నేహం , అనుబంధం. దాని పేరేమిటో తెలియదు కానీ దాని ముందు విచక్షణ ఓడిపోయినట్టనిపించింది సుమకి.

వెంటనే ఆమె చేతులు కూడా అతన్ని పొదవిపట్టుకున్నాయి. ఇద్దరూ మనసులతో సంభాషించుకున్నట్టుంది ఆ క్షణం.

ఒకరి కన్నీళ్ళు మరొకరి చెంపల్ని వెచ్చగా తాకాయి. ఆ తడిలో క్షణాలు కరిగిపోయే కొద్దీ మనసులకి ప్రశాంతత దొరికినట్టైంది. ఇద్దరి మనసులు తేలికబడ్డాయి.

గుండెల్లో బాధనీ, బరువునీ పంచుకున్నట్టనిపించగానే, ఆదిత్య మెల్లగా ఆమె చెంపల్ని చేతులతో తుడిచాడు.

దగ్గరుండి టాబ్లెట్ మింగించి, ఆమె నుదుటిని ముద్దాడి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఇద్దరూ సీరియస్‌గా చర్చించుకుంటున్నారు. ఏంటి సంగతి?" బ్రేక్‌ఫాస్ట్ టేబుల్ దగ్గర తండ్రిని, ఆదిత్యని చూసి అడిగింది సుమ.

ప్రశాంతమైన నిద్ర తర్వాత ఆమె మొహం తేటబడింది.

"నిన్ను పెట్టిన టార్చర్‌కి వాళ్ళమీద ఏ కేసులు పెట్టొచ్చో చర్చిస్తున్నాం" ఆదిత్య అన్నాడు.

"ఏమీ అక్కర్లేదు" సుమ వచ్చి టేబుల్ దగ్గర కూర్చుంటూ అంది.

ప్రసాదరావు, ఆదిత్య ఆశ్చర్యంగా ఆమె వైపుకి చూశారు.

"మనం కేసు పెడతాం. కానీ పోలీసులు ఎఫ్.ఐ.ఆర్ రాయకముందే మోహిత్ దగ్గరికి వెళ్ళి యిన్ఫర్మేషన్ యిచ్చి డబ్బు తీసుకోరని గ్యారంటీ లేదు. నాకు తెలుసు. ఎడ్మినిస్ట్రేషన్‌లో ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నిస్తూ నేనీ మాట అనడం కరెక్ట్ కాదు. కానీ, వాస్తవ పరిస్థితుల్ని కాదనడానికి వీలులేదు.

ఒకవైపు పరువు ఎంత ఎక్కువ తూగితే బేరం కూడా అంత లాభసాటిగా వుంటుంది. మోహిత్ అతని కుటుంబం మీడియాకి ఎక్కి రచ్చచేస్తారు. ఇలాంటి వివాదాలకి చాలా ఛానెల్సు రెడీగా వుంటాయి. ముఖ్యంగా మాజీ అయ్యేయస్ ప్రసాదరావుగారి కుమార్తె అన్న టైటిల్ చాలా బావుంటుంది వాళ్ళకి.

అయినా, కోర్టుల్లో పోలీస్ స్టేషన్లలో ఒంటిమీద దెబ్బలు, సాక్ష్యాలు కావాలి. మానసికంగా పడ్డ క్షోభ ఎవరికి కనిపిస్తుంది? ఎలా నిరూపిస్తాం? మనసుని చంపినవాళ్ళకి సమాజంలో శిక్షలేదు. అయినా నేనిప్పుడు నా మెయిన్స్ ఎగ్జామ్స్‌కి ప్రిపేరవ్వాలి. నా లక్ష్యం అదే నా ఏకాగ్రతని చెడగొట్టే ఎటువంటి నిర్ణయాలకీ నేను సిద్ధంగ లేను" చెప్పి "ఏమంటారు నాన్నా?" అంటూ తండ్రి వైపు చూసింది.

"గుడ్ డెసిషన్. నీకున్న ఎనర్జీ అంతా నీ లక్ష్యం వైపే వుండాలి" ఒప్పుకున్నాడాయన.

"ఇంకో విషయం నాన్నా! నేను యింక జాబ్ మానేద్దామనుకుంటున్నాను. ఇన్నాళ్ళూ ఆ యింట్లో చదువుకునేందుకు మంచి వాతావరణం లేక, ఆ ఉద్యోగం చేయాలనుకున్నాను. ఇప్పుడా అవసరం లేదు. ఇక నుంచీ మీరే నాకు పాఠాలు చెప్పాలి" చెప్పింది.

"అలాగేనమ్మా" తలాడించాడు ప్రసాదరావు.

"సాబ్! మిమ్మల్ని కలవనీకి ఎవరో వచ్చిండ్రు" కాకా వచ్చి చెప్పడంతో ప్రసాదరావు అక్కడ నుంచి లేచి వెళ్ళాడు.

"నువ్వు చేస్తుంది కరెక్ట్ కాదేమో సుమా! అతనితో చట్టపరంగా సంబంధం యింకా కంటిన్యూ చేయడం ముందు ముందు ప్రాబ్లమ్స్‌కి దారితీస్తుందేమో?" అనుమానం బైటపెట్టాడు ఆదిత్య.

"నేను ఇప్పుడంత ఆలోచించే పరిస్థితిలో లేను ఆదీ. డైవోర్స్ కోసం కోర్టు చుట్టూ తిరగడం యిప్పుడు నావల్ల కాదు. ఏది అవసరమో అంతవరకే ఆలోచిస్తున్నాను."

సుమ మాట్లాడుతూ వుండగానే దీప్తి వచ్చింది.

"హాయ్! యిక్కడున్నావా? నీకోసం నీ రూంలో చూసి వస్తున్నాను. సండే మార్నింగ్ నువ్వు ఫ్రీగా వుంటావని మార్నింగ్ షోకి టికెట్స్ బుక్ చేశాను" గలగలా మాట్లాడుతూ సుమ వైపుకి తిరిగింది.

"అయ్యయ్యో! మీరూ యిక్కడే వున్నారని తెలియదు నాకు. యింకో టికెట్ సంపాదించడానికి ట్రై చేస్తాను" అంటూ హడావుడిగా హ్యాండ్‌బ్యాగ్‌లో నుంచి సెల్‌ఫోన్‌ని బైటికి తీసింది.

"నో!.. నో" వారించింది సుమ. "నాకు సినిమా మీద యింట్రస్ట్ లేదు. మీరు వెళ్ళండి" చెప్పింది దీప్తితో.

"నువ్వు కార్లో వెయిట్ చేస్తూ వుండు. నేను వస్తాను" ఆదిత్య అనడంతో దీప్తి బైటికి నడిచింది.

"ఆదీ దీప్తిని చూస్తే నీకు జాలివేయడం లేదూ? ఎందుకలా ఆ అమ్మాయిని బాధపెడతావు? పాపం ఆ అమ్మాయిది ఎప్పుడూ ఒకటే డైలాగు 'నువ్విక్కడున్నావా అని' ఎక్కువగా తప్పించుకుని తిరుగుతున్నావు కదూ" నిలదీస్తున్నట్టుగా అడిగింది.

ఆదిత్య పకపకా నవ్వాడు "ఇంకా నయం నిజానికి నన్ను చూస్తే జాలేస్తుంది అంటావనుకున్నాను" అన్నాడు తేలిగ్గా కొట్టిపారేస్తూ.

అతని జవాబుని తేలిగ్గా తీసుకోలేదు సుమ.

"ఆదీ! నీకో విషయం చెప్పాలి" అంది సీరియస్‌గా.

అతను లేవబోతున్నవాడల్లా తిరిగి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. "నిన్న రాత్రి మన మధ్య జరిగింది ఏదైనా కానీ దానికి ఫ్యూచర్ లేదు. అది తప్పనీ ఒప్పనీ నేను అనడంలేదు. కానీ దానివల్ల నీ రిలేషన్స్ పాడవకూడదని చెపుతున్నాను. ఇప్పటికే ఒకసారి నిన్ను కన్ఫ్యూజన్‌లో పెట్టి మోసం చేశాను. అందుకే నా వైపు నుంచి క్లారిటీ యివ్వాలని చెబుతున్నాను" సూటిగా చెప్పడానికి యిబ్బంది పడుతున్నట్టు మధ్య మధ్య చేతివేళ్ళని చూసుకుంటూ చెప్పింది.

ఆమె చెప్పింది ఆసాంతం విని స్థబ్ధుగా వున్నాడతను. అతని మొహంలో ఎటువంటి భావాలూ కనిపించలేదు.

ఇంతలో "ఆదీ" అంటూ దీప్తి కేక వినిపించింది. "వెళ్ళొస్తాను" అంటూ పొడిగా చెప్పి లేచి వెళ్ళిపోయాడతను.

పుట్టింటికి వచ్చిన తర్వాత సుమ టైం టేబుల్‌తోబాటూ జీవితం కూడా మారిపోయింది.

చాలా రోజుల తర్వాత ప్రసాదరావు స్టడీ రూంలో పూలవాసనలు గుప్పుమన్నాయి.

రోజూ ఉదయాన్నే కాఫీ కప్పుతోబాటు అందుబాటులో వున్న అన్ని వార్తాపత్రికల్నీ తిరగేయడం, రామూకాకాతో కలిసి సరదాగా వంట చేయడం, తండ్రితో బాటు ఈవినింగ్ వాక్‌లు, పరీక్షల కోసం ఆయనతో పాఠాలు చెప్పించుకోవడం సుమకి కోల్పోయిన తన పాతజీవితం తిరిగి వచ్చినట్టైంది.

ఇప్పుడు ఆమె ముందున్న ఏకైక లక్ష్యం సివిల్ సర్వీసెస్ పరీక్షల్లో నెగ్గి అడ్మినిస్ట్రేషన్‌లోకి రావడమే.

ఇన్నాళ్ళూ ఆయ్యేయస్ ఆఫీసర్ అయితే తండ్రి కోరిక తీర్చినట్టే అనుకుంటూ వుండేది. కానీ ఒకసారి జీవితంలో దెబ్బతిని లేచాక చాలా విషయాలు అర్ధమయ్యాయి. డబ్బూ, అధికారం యివి రెండు మాత్రమే సమాజాన్ని నడిపించే బలమైన సాధనాలు. మంచితనం, మానవత్వం అనే భాషలు కొంతమందికి మాత్రమే అర్ధమవుతాయి. చెడ్డవారి దగ్గర బలం వున్నప్పుడు మంచివాళ్ళ దగ్గర కూడా వాటిని ఎదుర్కోవడానికి అధికారం వుండాల్సిందే సమాజం, మనిషి జీవితం రెండూ ఒకేలా వుంటాయి. మనిషి జీవితంలో కష్టం సుఖంలాగే సమాజంలో మంచీ, చెడూ ఎప్పుడూ వుంటాయి. వాటి మధ్య ఎప్పుడూ ఓ సంఘర్షణ.

ఆ సంఘర్షణ నిరంతరంగా సాగుతూ వుండాలి. లేకపోతే, బాలెన్స్‌ని కోల్పోతాం. ఆ బాలెన్స్‌ని నిలబెట్టే బాధ్యతని అందుకునే అవకాశం రావడం నిజంగా ఓ అదృష్టం.

తండ్రి అయ్యేయస్ ఆఫీసర్ని చేయాలనుకున్న ఆశయం వెనకాల ఆయనకి వున్న భావాలు పూర్తిగా అవగాహనలోకి వచ్చాక సుమకి సివిల్ సర్వీసెస్‌ని సాధించాలన్న పట్టుదలతో బాటూ తండ్రి మీద గౌరవం కూడా పెరిగింది.

"హలో! కొంచెం ఆ చేతిలో పారని పక్కన పడేసి, ఈ జ్యూస్ తాగు" మాటలు వినిపించడంతో మొక్కలకి పాదులు చేస్తున్న ఆదిత్య తలతిప్పి చూశాడు.

అలసటకి నుదుటి నిండా అల్లుకున్న స్వేదబిందువులు, సూర్యకిరణాలు పడి ఒక్క క్షణం తళుక్కుమన్నాయి.

జ్యూస్ గ్లాసుతో నించుని వున్న సుమని చూస్తూనే చేతిలోని పనిముట్టుని పక్కన పడేసి పైకి లేచాడు.

"ఇలాగే తాగలా?" అన్నాడు మట్టి చేతులని చూపిస్తూ.

"పర్లేదు చేతులకంటుకున్న మట్టిని గ్లాసులో పడకుండా తాగితే చాలు" అంది చేతిలో వున్న ఆరెంజ్ జ్యూస్ గ్లాసుని అందిస్తూ.

ఆదిత్య ఒకసారి చుట్టూ చూసి, "ఇప్పుడు నిజంగా సూర్యుడు పడమరలోనే అస్తమిస్తున్నాడు కదా! నువ్వు జ్యూస్ తెచ్చావంటే ఏదొకటి తలకిందులవ్వాలే" అన్నాడు ఆమెని ఆటపట్టిస్తూ.

"అవునవును" తమాషాగా తల ఆడిస్తూ చెప్పింది సుమ. "చాలా రోజుల తర్వాత నువ్వు యిదివరకటిలా గార్డెనింగ్ చేస్తున్నావు. అదే విశేషం. ఇంకా నువ్వు రెండు గంటల నుంచి మంచినీళ్ళకోసం కూడా లేవలేదు" అంది అతని మొహంలోకి చూస్తూ.

అతను చిన్నగా నవ్వి జ్యూస్ తాగబోతుండగా "ఒక్క నిముషం" అంటూ ఆపింది సుమ.

అతని కనుబొమల మీదుగా అల్లుకున్న చెమటని తుడవడానికన్నట్టుగా నేప్‌కిన్‌ని పట్టుకుని వున్న చేతిని పైకెత్తింది.

క్షణంలో సగంసేపులోపే అతని కళ్ళు తళుక్కున మెరిశాయి. ఇన్ని సంవత్సరాలుగా ఆమె కోసం అతను పడ్డ తపన ఆ క్షణంలో ఆమె కళ్ళలో చూశాడతను.

ప్రపంచాన్నే మరిచిపోయిన ఆమె వంకే చూస్తూ వుండిపోయాడు. అంతలోనే ఏదో అర్థమైనట్టు ఎత్తిన ఆమె చెయ్యి ఠక్కున ఆగిపోయేది.

"ముందు చెమటని తుడుచుకుని తర్వాత తాగు" గబగబా చెప్పేసి నేప్‌కిన్‌ని అతని మట్టిచేతుల్లోనే పెట్టేసి వెళ్ళిపోయిందామె.

అతను అంతలోనే ఆశాసౌధం కూలిపోయినట్టు ఆమె వెళ్ళినవైపే చూస్తూ నిలుచున్నాడు.

"హమ్మయ్య ఇవాళ వెతుక్కోకుండానే దొరికావు" దీప్తి కారు దిగుతూనే ఆదిత్యని చూసి అంది.

ఆమె కారు ఎప్పుడు పార్కింగ్ ప్లేస్‌లోకి వచ్చిందో ఎప్పుడు ఆగిందో అతనికి స్పృహ లేదు.

హుషారుగా వచ్చి ఆదిత్య చేతిని పట్టుకోబోతూ "ఈ...క్క్...క్!" అని అరిచింది.

"మట్టి కొట్టుకుపోయిన చేతులూ, షార్ట్స్ అచ్చం ప్రొఫెషనల్ గార్డెనర్‌లా వున్నావు. మాలి వున్నాడుగా! ఇవన్నీ నువ్వే చేయలా? అయినా ఎప్పుడు లేనిది గార్డెనింగ్ హాబీ కొత్తగా వచ్చిందే" అంది చిరాగ్గా.

"దిసీజ్ మీ. నీకు ఆలస్యంగా తెలిసిందంతే. నేను ఎప్పుడు యిలాగే వుంటాను" అంటూ జ్యూస్ గ్లాసుని ఖాళీ చేసి, తిరిగి పారని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

దీప్తి విసుగ్గా తల తిప్పుకుంది. ఆమె దృష్టి అప్పుడే యింట్లోకి వెళుతున్న సుమ పైన పడింది.

ఆమెను చూస్తూనే దీప్తి కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి.

"ఆదీ సుమ అత్తగారింటికి వెళ్ళదా? యిక్కడే వుంటుందా?" అనుమానంగా అడిగింది.

"సుమకి సివిల్స్ ఎగ్జామ్స్ వున్నాయి. మామయ్య దగ్గరుండి చదివిస్తున్నారు. యిక్కడే వుండి చదువుకుంటుంది నీకేమన్నా అభ్యంతరమా?" తల యెత్తకుండానే చిరాగ్గా సమాధానం యిచ్చాడు.

అతని నిర్లక్ష్యం, ఆమెకి కోపాన్ని తెప్పించింది.

"నువ్వు చెప్పకపోయినా నాకు మీ యిద్దరి గురించి తెలుసు వసుంధర ఆంటీ మీ యిద్దరి ఎంగేజ్‌మెంట్ కాన్సిల్ అయిన సంగతి మా అమ్మకి ముందే చెప్పింది. ఆ తర్వాతే మనకి నిశ్చితార్థం జరిగింది. మీ యిద్దరికీ ఒక గతం వుంది కాబట్టే నేను ప్రశ్న అడిగాను. నా యిన్‌సెక్యూరిటీస్‌కి నువ్వు జవాబు చెప్పి తీరాలి" అంది కోపంగా.

"అయితే యిప్పుడేమంటావు? ఇది సుమ తండ్రి యిల్లు. నాకంటే ఈ యింటి మీద తనకే ఎక్కువ హక్కువుంది. అర్ధమైందా? ఆమెకి యిష్టం వచ్చినన్నాళ్ళు వుంటుంది. ఇక ఈ విషయం నాతో ఎప్పుడూ మాట్లాడకు" అన్నాడు ఆవేశంగా.

దీప్తి ఒక నిముషం మౌనంగా నిలబడింది. "సరేలే నీకు బాగా కోపం వచ్చినట్టుంది. అనవసరంగా మూడ్ పాడు చేసుకోకు. డిన్నర్ ప్లాన్ అప్‌సెట్ అవుతుంది" అంది అతని మెడచుట్టూ చేతులు వేస్తూ.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments